

De schuld aan anderen geven

We gaan het hebben over een praktisch onderwerp, namelijk:

De schuld aan anderen, God of de omstandigheden geven, voor de zonde of fout die men zelf begaan heeft.

We beginnen te lezen in Genesis 3:1

Daar - in het mooie paradijs - mochten de eerste mensen van alle bomen en struiken de vruchten eten, behalve van één boom niet.

Dat was geen zwaar gebod; van alle bomen en struiken wel eten, maar van één boom niet.

De duivel, die hen verleidde, deed het voorkomen, alsof God een karige God zou zijn. Hij zei namelijk tegen de vrouw in Genesis 3:1

*God heeft zeker wel gezegd:
Gij zult niet eten van enige boom in de hof?*

Zo iets van: Jullie mogen zeker nergens van genieten; slechts op een houtje bijten.

Dat is een valse en leugenachtige weergave van het karakter van onze goede God.

Toen Adam en Eva toch van de verboden vrucht hadden gegeten, en zij het geluid van de Heere God hoorden, die in de hof wandelde in de avondkoelte, verborgen zij zich voor de Heere God tussen het geboomte in de hof.

En dan spreekt God eerst Adam aan over zijn zondige gedrag. We lezen hierover in Genesis 3:11b waar Hij vraagt aan Adam:

11b Hebt gij van de boom gegeten, waarvan Ik u verboden had te eten?

12 Toen zeide de mens: de vrouw, die Gij aan mijn zijde gesteld hebt, die heeft mij van de boom gegeven en toen heb ik gegeten.

De vraag van God was duidelijk en werd rechtstreeks aan Adam gesteld: Hebt gij van de boom gegeten, waarvan Ik u verboden had te eten?

Met de nadruk op: GIJ. Heb jij dat gedaan Adam? Heb jij mijn gebod overtreden?

In plaats van duidelijk te zeggen: "Ja, dat heb ik gedaan" wees hij naar zijn vrouw en zei tegen God: "De VROUW, die Gij aan mijn zijde gesteld hebt, die heeft mij van de boom gegeven en toen heb ik gegeten."

Het eerste wat Adam antwoordde aan God op de vraag, of hij van die verboden vrucht had gegeten was: De vrouw.

Maar God had niet gevraagd aan hem, wat zijn vrouw gedaan had, maar wat hij gedaan had.

Er is een gouden regel in het leven:

Dat wat anderen zeggen of doen, is HUN verantwoording, en dat,

wat ik zeg of doe, is MIJN verantwoording.

Vervolgens deed Adam nog iets, namelijk God indirect de schuld geven van het gebeuren.

Hij zei namelijk: De vrouw die GIJ aan mijn zijde gesteld hebt, die heeft mij van de boom gegeven.

Die zondige neiging is in alle mensen gekomen na de zondeval: De ander de schuld te geven, of God, of de omstandigheden. Die zondige neiging zit bij Christenen zogezegd in hun vlees.

In ons hart woont Jezus Christus door het geloof, maar in ons vlees woont geen goed.

Adam wijst eerst naar de VROUW en daarna naar GOD en uiteindelijk komt het er uit: En toen heb ik gegeten.

God had alleen maar gevraagd naar het laatste, namelijk wat HIJ gedaan had, wat verboden

was, wat HIJ niet had mogen doen.

Wat Adam gedaan had, namelijk eten van de verboden vrucht, was namelijk helemaal zijn eigen besluit.

Ieder mens moet namelijk zelf verantwoording afleggen van wat hij zelf gedaan heeft, en hoe hij zelf gereageerd heeft.

Geen mens of duivel of wat voor situatie ook, kan ons dwingen om te zondigen. Dat is iets, waarvoor wij zelf kunnen kiezen.

Die boze neiging zit in ons zondige vlees, dat wij de schuld van ons af willen praten. Dat wij anderen, of de omstandigheden, of God de schuld willen geven voor ons handelen.

Ook een verzoeking, om anderen de schuld te geven, komt voort uit onze eigen begeerte.

Maar die verzoeking op zich genomen, is nog geen zonde.

Alleen als die begeerte, om anderen de schuld te geven, bevrucht wordt, baart zij zonde.

Als anderen iets zeggen of doen waardoor het in mijn vlees begint te werken en waardoor ik in verzoeking kom, hebben u en ik een gouden gelegenheid om het kwade te overwinnen door het goede.

Op die manier mogen wij de vele verzoeken, die wij op onze levensweg ontmoeten, voor enkel vreugde houden want op die manier werkt het iets goeds uit in ons binnenste.¹

Het brengt rust, blijdschap, voldoening en vreugde, om in verzoeken - als die neiging bij onszelf omhoog komt om anderen de schuld te geven - onszelf te oordelen en niet de ander.

Het is een bijzondere troost te weten, dat geen mens of duivel of wat voor situatie ook, ons tot zonde kan dwingen.

---

¹ Jacobus 1:2/4

Dat is iets, wat wij zelf namelijk beslissen.

Als wij zelf niet op de verzoeking in gaan, kan er ook geen zonde van komen. Wat een troost!

Niets of niemand kan ons tot zonde dwingen. Het was Adam zelf, die besliste om van de boom te eten, waarvan hij niet mocht eten. En daarom riep God hem ter verantwoording.